



תת"ע 4375/02/18 - מדינת ישראל- נגד לקאו וורקיה זיו- בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4375-02-18 מדינת ישראל נ' לקאו וורקיה זיו

לפני כבוד השופטת צפורה משה
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל-

הנאשם:
לקאו וורקיה זיו- בעצמו

החלטה

מבוא :

בפני בקשה לביטול כתב אישום מחמת התיישנות, בטענה כי מדובר בעבירה של נהיגה ואי ציות לאור אדום שדלק ברמזור, אשר ביצועה נסמך על צילום רכב, כאשר הודעה על כך או הזמנה לדין לא נשלחו לנאשם בתחום פרק הזמן של 4 חודשים, כמתחייב בחוק.

לטענת ההגנה, אישורי המסירה אשר הוצגו על ידי המאשימה אינם תקינים ולא ניתן ללמוד מהם על המצאה כדין, שכן חסרים הם פרטים מהותיים.

כתב האישום:

עסקין בעבירה מסוג הזמנה לדין, של אי ציות לאור אדום שדלק ברמזור, אי עצירה וכניסה לצומת לאחר שחלפו 5 שניות ממופע האור האדום בניגוד לתקנה (22)(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

מדובר בעבירה, אשר באם יורשע בה הנאשם, עלולה זו להשליך על המשך נהיגתו, שכן ההרשעה גוררת עימה בהכרח רישום של 10 נקודות במשרד הרישוי לחובת הנאשם, על כל המשתמע מכך, זאת בנוסף לעונשים אותם יש בידי בית המשפט להטיל בגין ביצוע אותה עבירה.



על פי כתב האישום נשוא דו"ח שמספרו 90504900516 צולם כאמור לעיל, רכבו של הנאשם שמספרו 4083956 **ביום 10/7/15** מבצע עבירה של נהיגה ואי ציות לאור אדום שדלק ברמזור כאמור לעיל.

כתב האישום המצוי בתיק **נושא תאריך חתימה על ידי תובע מיום 11/2/18** כאשר **העבירה** המיוחסת לנאשם בוצעה כאמור לעיל **ביום 10/7/15** ומכאן עולה כי חלפו כשנתיים ושבעה חודשים בין מועד ביצוע העבירה לבין החתימה על כתב האישום.

במקרה דנן, על המאשימה להוכיח כי נמסרה לנאשם הודעה על ביצוע העבירה או הזמנה למשפט עוד קודם ליום 11/2/18 ולכל המאוחר עד ליום 9/12/15.

טענות הצדדים:

טענות הנאשם :

הנאשם אישר את פרטי הכתובת המצויינת בכתב האישום, אם כי הוסיף וציין כי כיום הוא מתגורר בכתובת אחרת באותו רחוב.

יחד עם זאת, טען, כי חלפו כשנתיים וחצי מיום ביצוע העבירה וכי לא קבל את דבר הדואר ולא ידע על הזימון ומכל מקום הוא לא זה שנהג ברכב.

טענות המאשימה:

לדברי המאשימה, אין מקום לטענת ההתיישנות שכן ההודעה בדבר ביצוע העבירה נשלחה במועד, במסגרת התקופה הקבועה בחוק, נועח העובדה שבתיק קיים אישור מסירה אשר חזר בציון "לא נדרש" עוד מיום 23/8/15.

לטענת המאשימה באישור המסירה יש את הפרטים הנדרשים, חותמת של מוסר חתימת מוסר דבר הדואר ושמו.

אישור המסירה המצוי בתיק הינו תקין ובהתאם **לתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 (להלן "תקנה 44א.")** הרי שחזקת המסירה מתקיימת במקרה דנן, שכן ההודעה בדבר העבירה נשלחה כאמור עוד ביום 23/8/15 בדואר רשום וכי דין טענת הנאשם להידחות.

יודגש כבר עתה כי לא היה בידי המאשימה למסור לבית המשפט את שמו של המוסר ו/או להציג מסמך המעיד על מעקב דבר הדואר עליו היא מבקשת לבסס את חזקת המסירה.



דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית לבחינת טענות הצדדים הינה סעיף 225א. לחוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב}, התשמ"ב - 1981 (להלן: "החסי"פ") ותקנה 44א. הנ"ל.

סעיף 225 א.(1) לחסי"פ קובע :

"הייתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27 א. לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה 2:

(2) שישה חודשים ממועד ביצוע העבירה... "

במקרה שלפנינו, מדובר בעבירת תעבורה המתבססת על צילום רכב ולפיכך על המאשימה להוכיח שכתב האישום או ההזמנה בגין ביצוע העבירה נשלחו לכתובת הנאשם בתוך 4 חודשים מיום ביצוע העבירה.

באשר להמצאת ההודעה על ביצוע העבירה, יש לבחון את תקנה 44 א., שם נקבעת **חזקת המסירה** וזו לשונה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

עולה מכאן כי חזקת המסירה יש והיא עשויה להתקיים אף ללא חתימת הנאשם על אישור המסירה, ברם **על המאשימה להוכיח כי דבר הדואר נשלח בדואר רשום וכן כי חלפו 15 ימים מיום שנשלחה ההודעה בדואר רשום.**

בנוסף, בסיפא **לתקנה 44א**. נקבע **תנאי נוסף** ולפיו חזקת המסירה מתקיימת, זולת אם הוכיח הנמען כי לא קיבל את ההודעה או ההזמנה, מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן.



לעניין אי הצורך בחתימת הנאשם ראה : רע"פ 2307/98 קריב נ' מד"י .

ברם ועדיין, לעניין התנאי של משלוח דבר הדואר "בדואר רשום" כאמור בתקנה 44א. יש צורך להוכיח, באמצעות ראיה, כי אכן דבר הדואר נשלח בדואר רשום ועל התביעה להוכיח קיומן של אותן עובדות הממלאות אחר משלוח ההודעה לנאשם בדואר רשום, קרי, הצגת אישורי המשלוח/מסירה (רע"פ 62597 ברק נ' מד"י).

הדעת נותנת כי כוונת המחוקק בקביעת התנאי של משלוח ההודעה "בדואר רשום" הייתה למסירה מהותית בדואר רשום, כזו שניתן לסמוך עליה כי אכן נעשתה וכי המאשימה אכן יצאה ידי חובתה ואפשרה לנאשם להתגונן מפני העבירה במועד, שאם לא כן מה הטעם בקביעת תקופת התיישנות קצרה באופן משמעותי ביחס לעבירות אחרות המצויות בספר החוקים, אם לא מתקיימת אותה וודאות כי אכן הנאשם קבל במועד את ההודעה על ביצוע העבירה.

עקרונות הצדק וההגינות המשפטית המחייבים בניהול הליך פלילי חלים גם בשלב זה של ההליך הפלילי.

עקרונות אלה עוגנו בסעיף 149(10) לחסד"פ, אשר הינו דבר חקיקה ראשית מאוחר בזמן ל"חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א.

עובדה זו אף היא יש בה כדי ללמד על כוונת המחוקק על הדרך בה יש ליישם את המסירה על פי תקנה 44א. ולפיה אישור המסירה או אותה ראיה שמציגה התביעה צריכים להיות כאלה אשר יש בהם כדי להוכיח מהי אותה הודעה שנשלחה והקשר שלה לכתב האישום, מתי נשלחה אותה הודעה או ההזמנה, האם הכתובת המצוינת בה הינה מדויקת וכן התייחסות הדוור, לרבות חתימתו וזהותו, אשר על פיהן ניתן יהיה לדעת מה ביצע מוסר ההודעה ומתי באופן פשוט וקל אשר אינו מצריך מצד האזרח פעולות חקירה ואיתור מורכבות אשר יש בהן משום הכבדת יתר על האזרח.

בענייננו, מאחר ומדובר בהזמנה לדין, היה על המאשימה להוכיח כי נמסרה לנאשם הודעה על ביצוע העבירה.

באשר לתיק שבפנינו, הרי שאישורי המסירה וההודעות המצויים בתיק בית המשפט ואלה אשר הועמדו לעיון בית המשפט לוקים בחסר, כדלקמן:

1. ספח הודעה ראשונה על דבר דואר המתייחס לדואר רשום שמספרו YR-000181331-IL

ובה מצוין משטרת ישראל-פתח תקווה.

ההודעה נושאת תאריך 27/7 ללא ציון שנה.

אין בהודעה כל התייחסות לפרטי הנאשם או לכך כי מדובר על הודעה בדבר עבירה. המסמך נושא חתימה, כאשר לא ניתן לזהות את שם החותם



(מסמך זה יקרא להלן: "אישור א").

ברור כי אישור זה הינו חסר פרטים מהותיים ולא ניתן לקבוע כי אכן נשלחה

לנאשם ההודעה על העבירה במועד.

2. אישור מסירה אשר חזר בציון "לא נדרש", אליו הפנתה ב"כ המאשימה בטיעוניה, עניינו אישור מסירה הנחזה להיות חתום על ידי הדוור מיום 23/8/15

אישור זה מתייחס לדואר רשום שמספרו RA- 015099324H4 ובו מצוין מספר הדו"ח האישום שבפנינו וכתובת הנאשם, אשר הייתה הכתובת הנכונה לדבריו. נשוא כתב

באישור זה אף מצוינים מועדי ביצוע העבירה ומועד המשפט, אשר היה קבוע אז ליום

6/12/15.

(מסמך זה יקרא להלן: "אישור ב").

יודגש כי אין "באישור ב" כל הצהרה פוזיטיבית של הדוור כי אכן ביקר בכתובת הנאשם ומהו מועד הביקור ממנו ניתן לדעת אם אכן התקיימו המועדים הקבועים בחוק למשלוח ההודעה.

יתירה מכך, אין כל חותמת מזהה של הדוור והחתימה הנחזית להיות חתימת הדוור הינה

חסרה שכן אינה כוללת את פרטיו המלאים אשר יש בהם כדי לזהותו.

משכך, אין כל אינדיקציה כי אכן התמלאו דרישות החוק המהותיות.

המאשימה עצמה לא ידעה למסור לבית המשפט את פרטי שמו של הדוור, ואין כל הסבר מה נעשה בתיק במשך כשנתיים וחצי בין מועד הדיון הראשון שהיה קבוע בתיק ועד להגשת כתב האישום המצוי בתיק.

מכאן שהיסוד העובדתי הבסיסי שעל המאשימה להציג על מנת להעביר את הנטל לכתפי הנאשם אינו מתקיים וטענת ההתיישנות שרירה וקימת. ראה לעניין זה: עפ"ת 56761-09-11 אבו סביה נ' מד"י.

יובהר, כי עוד בדיון מיום 26/2/18 סברתי כי למעשה אין אישור מסירה בתיק וקבעתי כי הדיון יידחה לצורך איתור הנאשם במסירה אישית על ידי המאשימה, והוא אכן אותר על ידה.

הנאשם התייצב למשפט בעניינו, ויש בכך אולי כדי לחזק הטענה כי הליך המסירה עליו מנסה המאשימה לבסס טיעוניה לא היה תקין וכי הנאשם אכן לא קבל במועד הודעה על זימונו לדיון, כמתחייב על פי החוק.

עמוד 5



משכך, ובהעדר פרטים מהותיים באישורים אשר היו מצויים בתיק בית המשפט אני קובעת כי לא ניתן לבסס את חזקת המסירה ברמת הוודאות הנדרשת להעברת הנטל לפתחו של הנאשם, שכן דבר הדואר המהווה הודעה על ביצוע העבירה ו/או הזמנה לדין, אשר צריכים היו להגיע לידיעתו של הנאשם ולהישלח אליו בתוך 4 חודשים, בהיותו מהותי היה צריך לכלול פרטים מהותיים אשר מהם ניתן היה ללמוד על זהות מוסר ההודעה, תאריך המסירה, אופן ביצוע המסירה ותוצאת המסירה, כל זאת כמובן תוך הוכחת קשר ישיר לדו"ח נשוא כתב האישום.

על המאשימה להראות באופן פוזיטיבי ראייה אשר יש בה כדי להקים את החזקה ורק לאחר מכן, חובת סתירתה תעבור לכתפי הנאשם, דבר אשר לא אירע במקרה שבפנינו.

למעלה מן הנדרש ולמען הסר ספק, יובהר כי, גם אם הייתי קובעת כי יש להעביר את הנטל לכתפי הנאשם, גם אז לא היה בכך כדי לשנות מן התוצאה הסופית אליה הגעתי בתיק זה שכן בידי הנאשם היה כדי לסתור את חזקת המסירה וטענת ההתיישנות הייתה עומדת לו ולו רק בשל העובדה שלא היה בידי המאשימה עצמה לספק את פרטי הדו"ח עליו היא מבססת כביכול את חזקת המסירה.

לאור כך, אני קובעת כי טענת ההתיישנות חלה ואני מורה על ביטולו של כתב האישום.

הנאשם הפנה לפסיקה תומכת בעניין תת"ע 6762-04-17 מ"י נ' גולן פנחס אשר לטענתו הינו דומה למקרה שבפנינו בו קבל מותב זה טענת התיישנות.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשע"ט, 21 אוקטובר 2018, בנוכחות
הצדדים.